

den Maade, at man boniterede Jorden meget hensynsfuldt, idet man tog Hensyn til, at det var saa mange Aar, siden Skyldsætningen var sket i Danmark, saaledes at man beregnede Skatten efter, hvorledes den den Gang, altsaa 1844, vilde være kommen til at hvile paa disse Jorder, og tog altsaa i Betragtning som Fradrag den Kultur, som man kunde tænke sig yderligere var kommen til. Derefter beregnede man Skatterne og tog en Del gamle Skatter, der vare ens for alle Sognene, og samlede dem sammen og lavede deraf en Land- og Ligningsskat. Og hvad denne Skat angaar, maa jeg tillade mig at bemærke, at det tilsyneladende ser ud, som om de slesvigske Sogne der vare blevne favoriserede noget, idet det Beløb, de gennem Land- og Ligningsskat kom til at svare, ikke fuldt ud ækvivalerede det Beløb, der blev strøget. Men hertil maa jeg dog sige, at den største af disse Skatter, nemlig Grund- og Benyttelsesskatten, i en lang Aarrække kun var oprævet med Halvdelen af sit oprindelige Beløb og betragtedes kun som værende halvt saa stor. Fradrager man dette, og tillægger man det, de kom til at svare mere i Arve- og Stempelafgift, var det Ækivalent, Staten fik i Land- og Ligningsskatten, fuldt saa meget som det, der blev strøget. Resten af deres Skatter samlede man under et og tog deraf forlods 6 Rd. 80 Sk. og dannede deraf en Gammelskat. Men da der paa hvilede en Del af disse Ejendomme yderligere Afgifter, dannede man af disse en Jordebogsafgift, som man fastsatte efter hver enkelt Ejendoms Overskud. Denne Jordebogsafgift betragtede aabenbart den danske Stat som værende af privatretlig Natur. Da man gik ud fra, at det var privatretlige Afgifter, mente man, at de ikke burde stryges. Og at dette er Tilfældet, forekommer mig kan bevises ved, at de paagældende fik Lov til at afløse denne Jordebogsafgift ved Indbetaling til Statskassen af det 20-dobbelte. Deri ligger et Bevis for, at man ansaa det for en privatretlig Afgift. Endvidere ere disse Afgifter aldrig blevne regnede med, naar der var Tale om Ansættelse af Valgret til Landstinget. Det forekommer mig, at disse to Forhold beviser, at den danske Stat, den Gang den paabød Jordebogsafgiften, gik ud fra, at det var en Afgift af privatretlig Natur, som altsaa burde bibeholdes. Men jeg tror, at Staten den Gang gik vel rigoristisk frem og handlede paa et fejlt Grundlag; for disse Afgifter, som blev samlede til Jordebogsafgiften, vare i Virkeligheden

bevislig gaaede over til at blive Skatter. Det er ganske vist, at en stor Del af de paa Sønderjylland hvilende Afgifter havde deres oprindelige Basis i Domæneafgifter af privatretlig Natur, men ved Skyldsætningen i Sønderjylland i Slutningen af forrige Aarhundrede samlede alle disse Skatter. Ved Forordningen af 3die Maj 1786 og 6te Maj og 2den Oktober 1787 blev det bestemt, at alle Afgifter til Statskassen, baade Skatter og Domæneafgifter, skulde for de enkelte Sogne slaas sammen under et, og det saaledes samlede Beløb fordeles efter det boniterede Areal paa alle de enkelte Ejendomme i Sognet. Man gik altsaa ret summarisk frem og tog aldeles ikke Hensyn til, hvorledes disse Afgifter havde hvilet. Man slog dem ganske roligt sammen, boniterede Jorden paa ny og fordelte Skatten efter denne Bonitering uden noget som helst Hensyn til, hvorledes de tidligere havde hvilet. Derved skete det jo, at nogle fik større Skatter, andre mindre. Det er meget rigtigt, forekommer det mig, hvad Sønderjyderne den Gang gik ud fra, at en saadan Skat kunde Kongen paalægge paa Grund af sin Ret til at paalægge Skatter, men det kunde ikke ske med en Domæneafgift. Ved dette Skridt gik altsaa disse gamle Afgifter over til virkelig at blive Statsskatter, og at de virkelig ere Statsskatter, er yderligere blevet bevist gennem den Proces, som de afstaaede Dele af Slesvig førte med den tyske Regering. Den tyske Regering paabød ved Forordningen af 28de April 1867 og ved preussisk Lov af 11te Februar 1870 en Omregulering af disse Sogne, hvorved Sognene bleve skyldsatte i Lighed med det øvrige preussiske Rige, og hvorved det blev bestemt, at de skulde svare Skatter, som der i øvrigt svares Skat i Preussen, og hvad de ellers maatte have af yderligere Skatter, skulde stryges. Men, sagde den preussiske Regering, af disse gamle Skatter er en Del Domæneafgifter, og den paabød, at Halvdelen af Kanon skulde anses som Domæneafgifter og altsaa betales. Paa Grund deraf anlagde Sønderjyderne Sag mod den preussiske Regering, og ved Kredsretten i Slesvig fik de Medhold, idet det blev anerkendt, at det var Skatter, og at de skulde være fri for dem. Den preussiske Regering appellerede denne Sag, og ved Oberlandskulturgericht i Berlin blev det ved Dom af 30te April 1880 anerkendt, at kun visse Kvotadele af Kanon kunde betragtes som Skat; Resten maatte regnes at være Domæneafgift. Saa appellerede Sønderjyderne igen denne Sag, og ved Rigsret-